

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

19. Parvulis sine baptismo morientibus Pelagiani tribuunt vitam [a]eternam. Quid illa; an beatitudo naturalis? Quid regnum coelorum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

g Ibid. 2.20. seu peccatores, neque credentes neque increduli
 h Lib. 6. cont. filii, h nihil de proprio boni credentes aut mali
 iul. c. 10. & pacis tamen ad utrumque erudiri. Augete Pelagium
 iul. f. 303. discipulis suis præcipientem. k Omne bonum ac malum
 i aut. 99. vel quo vel laudabile, vel vitiosum a nobis
 ac uovi 2. q. 8. nobis: capaces enim utriusque rei non pleni nascimur,
 p. 1. q. 8. & ut sine vitio ita & sine vitio progrediamur. Atque
 k 1. c. 10. lib. ante actionem propria voluntate id solum in homine
 x. de iud. arb. est, quod Deus condidit. Quid sit autem hoc,
 op. de 2. q. 8. quod Deus condidit, clarus & fulvus differit
 lio. de par. alio in loco, nempe, 1. possibilitate utriusque partis
 orig. c. 13. a Deo creata, vel ut quidam ratiō fructifera atque fecunda
 Chrys. c. 18. quæ ex velitate hominis diversimodè progreditur & pa-
 nat. Accipite jam disciplinam fidei illius præ-
 m iul. ep. 1. ceptori succinentem: m Homo in utraque innocentia
 Aug. in 3. quidem plenus sed vitiosus capax nascitur aut lau-
 cont. iul. 13. dem aut reprehensionem ex proprio accedente meri-
 turus. Et Iulianus alibi: n Ille enim (adultus)
 n Lib. 1. oper. innocenciam quæ in exortis accipitur, prævia
 imperf. cont. actione corrupta: hic vero (parvulus) sine laude
 iul. f. 6. sine crimine voluntatis hoc solum habet, quod a Deo
 conditum suscepit; qui infusata primavitate felicior,
 bonum simplicitatis suæ vitute non potuit, nullum
 habens de actibus meritum sed hoc solum retinens,
 quod tunc officio dignatione possedit. Ex quibus
 sane manifeste liquet ita Pelagianos naturam
 hominis recenter nati capere, quemadmodum
 eam Ethnicis capiunt, ut nihil proflus in eo sit
 quod vel vitij vel peccati nomine vel ulla re-
 prehensione majorique nature exaltatione
 dignum sit sicut hoc Catholici de nascentibus
 ac baptizatis credunt; sed tantum pura qua-
 dam mali alicujus moralis bonique capacitas
 ac possibilitas, quorum utrumvis à voluntate
 atque actione secutura sortiatur nempe ut in-
 tegra cum suis omnibus membris ac potentijs
 nascuntur bruta ita & hominem cum natura-
 libus suis facultatibus omni bono ac malo,
 laudabili ac vituperabili vacuis prociere arbi-
 trantur: quæ quidem omnia illò cumtaxat
 sensu bona sint: sicut omnis creatura secundum
 id quod habet à Deo condita atque instituta
 est, bona dici solet. Hoc est ergo illud quod
 Iulianus dicit: a Deum imaginem suam id est
 omnes homines bonos condere: b filios ex coniugio sus-
 ceptos esse naturaliter bonos. Hoc illud quod Pe-
 lagius: c Sani sunt propter quos medicum queritis.
 d Lib. 2. cont. Hoc illud, quod à salvos dicerent. Itemque
 iul. operu. quod vivos sanosque laudando vivificari, sa-
 imperf. f. 379. narique non vellent. Hoc illud quod tanto-
 e Lib. 6. cont. pere prædicabant e bonum involata intactaque
 iul. c. 1. natura. Hæc illa eorum argumenta f de lauda-
 orig. c. 4.

bili sanitate & puritate natura argumentatio, quæ
 Augustin. reperit in cons. ill. inque displicere con-
 firmat. Hæc denique illa g sanctitas, quam
 g Lib. 3. cont. naceribus adserendam docent. Vbi ne quis
 iul. c. 26. veram sanctitatem accipiat qualem primo
 homini in sua conditione datam creemus
 occurrat alia doctrina si pius repetita Iuliani
 qua tradit postmodum per baptismum h bono
 h Lib. 6. cont. infatigabili naturali bonum sanctificatiōis accedere,
 iul. c. 10. nepe ut ita reus Deus recerit sic alij loqui-
 tur, cogendo bonos jactat in nova de adora. doque
 meliores. Quam bonitatis naturæ atque gra-
 tuitate distinctionem ne quis in Pelagianorum
 opinionē contundere putaret dilucidis verbis
 tollit hanc suspensionem cum dicit: h ad Ecce-
 k Lib. 2. cont. fiam d. seruntur (parvuli baptizandi) ut laudent
 iul. operu. Deum quem & honorum naturalium & donorum
 imperf. f. 170. spiritualium proficiantur amorem.

Quod ergo inter quosdam Pelagianos ja-
 ctatum legimus, parvulos propria per liberum ar-
 bitrium habere peccata, idque inde conficit quod
 Iacob & Elau intra viscera matrisnæ lucreti
 sint: inter alios vero, huius aialis meritum a
 Domino esse laudatum, ubi ait, sine parvulus venire
 ad me &c. inter alios denique, parvulos mox
 natos illuminari, ab eo qui illuminat omnem
 hominem venientem in hunc mundum; virtu-
 perationis quidam fuit & laudis excellus, ad
 quem non tam dogmatis sui electione, quam
 connexionem quadam; & alterius hæreseos
 tuenda necessitate cogebantur, ut propria li-
 beri arbitrij meritum etiam in parvulis gratia &
 poena sequerentur, nam perpetua eorum sen-
 tentia & constant; ab eo profusio suscepta de-
 fenlaque fuit quam hæcenus de naturali de-
 vulorum innocentia puritate, bonitate, & san-
 ctitate explicavimus. In quibus prædicandis
 ita facundiam suam exercuit Iulianus, ut et-
 jam, quod bonitatis fastidium est, eis felicita-
 tem in hac mortali vita tribueret. Qui parvu-
 lus (ut ille) infusata primavitate felicitate, bonum
 simplicitatis suæ vitute non potuit. Et expressius
 alio in libro vocat parvulos innocentes infusata
 primavitate felices, eorum statum, statum innocen-
 tium. Nec mirum. Cum enim omnium con-
 sensu etiam Pelagianorum primus homo ante
 omne peccatum in statu felicitatis ejusdem
 & innocentie conditus fuerit, & infantes usque
 nati juxta aliud eorum dogma capitale, in illo
 statu sint in quo Adam ante prævaricationem fuit,
 quid aliud sequi potest, nisi eos esse in statu
 primæ felicitatis & innocentie.

Parvulis sine baptismo morientibus Pelagiani tribuunt vitam æternam. Quid illa; an beatitudo naturalis? Quid regnum cælorum.

CAPVT XIX.

ET quidem mirum esset, si felicitas manente eadem parvulorum innocentia in illa ætate morientibus post hanc vitam tolleretur.

Neque enim Deus infelicitatis sive miseriæ author esse potest, nisi peccato perpetrato hujusmodi poena debeatur, viderunt hoc expres-

Lib. 2. operis
imperf. f. 311
Lib. de gestu
Peiag. c. 11.
& ult. &
alibi.
Epist. 88.
Hilary ad
Aug. &
Epist. 89.
Lib. 1. c. 30.

expresseruntque sapius Pelagiani: *puire non peccantes*, inquit Iulianus, *non potest. Deus sine everjone iustitia.* Quapropter celeberrima est eorum sententia; *Infantis nisi non baptizentur habere vitam aternam.* Quod in Epistolis Augustini sic exprimitur: *Infantem non baptismum morte preventum perire non posse merito, quoniam sine peccato nascitur.* Et in libris de peccat. merit. & remissione, *salutem v. tamque aternam habituri sunt quoniam nullus peccati vinculo ob. ricti sunt.* Quid autem per vitam aternam, & salutem aternam Pelagiani intelligant magna & difficilis disputatio est. Quædam certa sunt, quædam incerta. Certum est vitam aternam non esse regnum cælorum quod Sanctis cum Christo regnantibus in resurrectione tribuetur. Constantem enim adhaerent divinæ sententiæ qua pronuntiavit Christus: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto non potest introire in regnum Dei.* Certum deinde vitam aternam æternæ morti esse contrariam, quid enim privatio vitæ nisi mors? per quam tam ipsi quam Catholici aternam illam damnationem quæ peccatoribus in inferno infligetur intelligunt, hanc à parvulis non baptizatis asseverantissime removebant. Hinc contra Iulianum Augustinus; *Verum vos quoque qui. e. s. velui liberos ab omni damnatione defenditis & c.* Nam hoc est illud quod supra dixerunt. *e. s. perire non posse qui sine peccato sunt.* & quia perire sine peccato injustum est. Vnde Augustinus: *Nam & hi qui bus videur iniustum, ut parvuli sine gratia Christi de corpore exeuntes non solum regno Dei, que & ipsi faciantur, nisi per baptismum renatos. mirare non possent, verum etiam vita æterna & salute priventur, qua negata, quid, inquit idem, nisi mors æterna remanebit?* Et prolixius alio loco: *Non accipientes vitam, utique consequenter aterna morte damnantur. Quis enim negabit id esse consequens ut mortem habeant qui non habent vitam?* Itaque vita illa æterna & salus aliquod erat tertium inter regnum Dei in cælo seu regnum cælorum & damnationem aternam. Quod Augustinus significavit cum dixit *a lege nobis ubi præterea- rum bonis & supplicium malis tertium locum præparavit, & promissit non regeneratis innocentibus suis.* Et in libris de anima & eius origine vocat eum inter damnationem regnumque cælorum quasi medium locum quem parvulis hæresis Pelagiana promissit. Et alibi, *nescio quam medietatem.* Eos verò qui locum illum medium occuparent merito innocentiz suæ, vocat Tertium genus variorum quod nec in honorem nec in contumeliam fiat.

Ioan. 3.
Lib. 5. cont.
Iul. c. 11.
Epist. 88.
epud Aug.
Lib. 1. de per.
merit. c. 21.
Epist. 106.
ad Paulin.
Lib. 2. ad
Bonif. c. 4.
Lib. 1. cont.
Iul. operis
imperf. f. 52
Lib. 1. c. 9.
c. 4.
cont. Iul. c. 2.
& 4. lib. 1.
operis imperf.
fol. 296.
Lib. 1. de per.
merit. c. 28.
Lib. 2. operis
imperf. f. 325
& f. 196.

Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto non potest introire in regnum Dei. Certum deinde vitam aternam æternæ morti esse contrariam, quid enim privatio vitæ nisi mors? per quam tam ipsi quam Catholici aternam illam damnationem quæ peccatoribus in inferno infligetur intelligunt, hanc à parvulis non baptizatis asseverantissime removebant. Hinc contra Iulianum Augustinus; *Verum vos quoque qui. e. s. velui liberos ab omni damnatione defenditis & c.* Nam hoc est illud quod supra dixerunt. *e. s. perire non posse qui sine peccato sunt.* & quia perire sine peccato injustum est. Vnde Augustinus: *Nam & hi qui bus videur iniustum, ut parvuli sine gratia Christi de corpore exeuntes non solum regno Dei, que & ipsi faciantur, nisi per baptismum renatos. mirare non possent, verum etiam vita æterna & salute priventur, qua negata, quid, inquit idem, nisi mors æterna remanebit?* Et prolixius alio loco: *Non accipientes vitam, utique consequenter aterna morte damnantur. Quis enim negabit id esse consequens ut mortem habeant qui non habent vitam?* Itaque vita illa æterna & salus aliquod erat tertium inter regnum Dei in cælo seu regnum cælorum & damnationem aternam. Quod Augustinus significavit cum dixit *a lege nobis ubi præterea- rum bonis & supplicium malis tertium locum præparavit, & promissit non regeneratis innocentibus suis.* Et in libris de anima & eius origine vocat eum inter damnationem regnumque cælorum quasi medium locum quem parvulis hæresis Pelagiana promissit. Et alibi, *nescio quam medietatem.* Eos verò qui locum illum medium occuparent merito innocentiz suæ, vocat Tertium genus variorum quod nec in honorem nec in contumeliam fiat.

Lib. 1. cont.
Iul. operis
imperf. f. 52
Lib. 1. c. 9.
c. 4.
cont. Iul. c. 2.
& 4. lib. 1.
operis imperf.
fol. 296.
Lib. 1. de per.
merit. c. 28.
Lib. 2. operis
imperf. f. 325
& f. 196.

Certum denique est Pelagianos per illam vitam aternam aliquod genus non tantum vitæ & quoquo modo perpetuæ sed semper felicitatis ac beatitudinis sempiternæ intelligere. Nam & hoc testatur Augustinus multis in locis; quæ in decursu huius citationis citabuntur. Sed utrum hæc beatitudo sive felicitas sit purè naturalis in eorum sensu, an verò visio beatifica seu contemplatio clara Dei quæ extra regnum cælorum illis innocentibus detur non ita manifestum est. Quibusdam enim vi-

Lib. 4. cont.
Iul. c. 3. lib.
1. de anima
c. 9.
Lib. 1. operis
imperf. cont.
Iul. fol. 182.
& 319. &
alibi.

sum est, Pelagianos per illam vitam aternam beatitudinem quandam naturalem, extra regnum cælorum parvulis tribuisse. Hi meti sunt hoc argumento, quod Augustinus de Pelagianis dicit: *promittunt eis extra regnum quædam vitam, sed tamen aternam & beatam quandam vitam suam.* Itaque, inquit quidam, Pelagiani non vitam aternam simpliciter, quæ supernaturalem illam in visione Dei sitam indicat, sed quandam iuram vitam aternam non baptizatis parvulis promittebant. Nam ut idem Augustinus dicit, Pelagiani alienabant parvulos non baptizatos à vita Dei cum alienarent à regno Dei: *Quid est autem vita Dei nisi visio Dei?* Sed firmioribus argumentis ac testimonijs res ista facile probari potest. Nam imprimis constant Pelagiani docuerunt idcirco parvulos baptizari ut adoptarentur in filios Dei, *Regenerationis lavacro adoptari ex suis solum nominibus filios Dei non negatis, imo etiam prædicatis,* inquit Augustinus: *Quod multis in locis tateatur glorianturque Iulianus. Item consequenter idcirco, ut baptizari ipsius regni cælorum participes fiant, eo modo filij & hæredes Dei, coheredes autem. Cuius sit merit. c. 10.* Si ergo tantummodo baptismo fiant parvuli filij Dei & hæredes Dei, non baptizati autem hominum filij remanent, quomodo poterunt beatifica visione in illa vita aterna frui, cum illa visio intrinsecè perfectam adoptionem & filiationem, & hæredem Dei, esse vel implicet vel supponat? Quid enim est esse hæredem Dei, nisi beatissima illa visione Deum ipsum totamque hereditatem eius fruendo possidere vel ipsi possidendo frui? Hoc autem esse magnæ & excellentis gloria, longæque naturæ vires superare, nemo dubitaverit. Et tamen Pelagiani utrumque ad illa sua vita aterna removeunt, hoc est neque quicquam eam continere statuunt quæ naturæ parvulorum gloriam afferat, contenti eos esse ab omni damnatione liberos, neque etiam quicquam quod naturæ vires exsuperet. Primum constat ex Augustino contra Iulianum ubi dicit Pelagianos statui ille parvulos *vasa nec in honorem nec in contumeliam*, idque non solum in hac vita sed etiam in futura. *Ex eadem,* inquit *massa modicum cum vasis, ubi nec in honorem fiant nec in contumeliam quem non dicit Apostolus non damus, quod vos faciendo & c.* Et clarissime ipse Iulianus distinguit salutem futuri seculi, hoc est, vitam aternam, à sempiterno gaudio & gloria, quæ per reconciliationem, id est, baptismum mediatoris asseruntur. *Post reconciliationem, scilicet baptismum, quam cum Deo habere promeruerunt per operam videlicet mediatoris debemus perire per animo sempiterna gaudia, & non solum salutem sperare, sed etiam gloriam.* Vbi quamvis de adultis loquatur, satis tamen ex eius verbis apparet quomodo in parvulis, salutem aternam hoc est vitam aternam à gloria & gaudijs æternis, quæ scilicet ex Dei percipiuntur contemplatione, distinguere. Alterum Celestium apertissimè profertur: *Dominus, inquit statuit regnum cælorum non nisi baptizatis posse conferri, quod quia vires naturæ non habent, conferri necesse est per gratiam*

sum est, Pelagianos per illam vitam aternam beatitudinem quandam naturalem, extra regnum cælorum parvulis tribuisse. Hi meti sunt hoc argumento, quod Augustinus de Pelagianis dicit: *promittunt eis extra regnum quædam vitam, sed tamen aternam & beatam quandam vitam suam.* Itaque, inquit quidam, Pelagiani non vitam aternam simpliciter, quæ supernaturalem illam in visione Dei sitam indicat, sed quandam iuram vitam aternam non baptizatis parvulis promittebant. Nam ut idem Augustinus dicit, Pelagiani alienabant parvulos non baptizatos à vita Dei cum alienarent à regno Dei: *Quid est autem vita Dei nisi visio Dei?* Sed firmioribus argumentis ac testimonijs res ista facile probari potest. Nam imprimis constant Pelagiani docuerunt idcirco parvulos baptizari ut adoptarentur in filios Dei, *Regenerationis lavacro adoptari ex suis solum nominibus filios Dei non negatis, imo etiam prædicatis,* inquit Augustinus: *Quod multis in locis tateatur glorianturque Iulianus. Item consequenter idcirco, ut baptizari ipsius regni cælorum participes fiant, eo modo filij & hæredes Dei, coheredes autem. Cuius sit merit. c. 10.* Si ergo tantummodo baptismo fiant parvuli filij Dei & hæredes Dei, non baptizati autem hominum filij remanent, quomodo poterunt beatifica visione in illa vita aterna frui, cum illa visio intrinsecè perfectam adoptionem & filiationem, & hæredem Dei, esse vel implicet vel supponat? Quid enim est esse hæredem Dei, nisi beatissima illa visione Deum ipsum totamque hereditatem eius fruendo possidere vel ipsi possidendo frui? Hoc autem esse magnæ & excellentis gloria, longæque naturæ vires superare, nemo dubitaverit. Et tamen Pelagiani utrumque ad illa sua vita aterna removeunt, hoc est neque quicquam eam continere statuunt quæ naturæ parvulorum gloriam afferat, contenti eos esse ab omni damnatione liberos, neque etiam quicquam quod naturæ vires exsuperet. Primum constat ex Augustino contra Iulianum ubi dicit Pelagianos statui ille parvulos *vasa nec in honorem nec in contumeliam*, idque non solum in hac vita sed etiam in futura. *Ex eadem,* inquit *massa modicum cum vasis, ubi nec in honorem fiant nec in contumeliam quem non dicit Apostolus non damus, quod vos faciendo & c.* Et clarissime ipse Iulianus distinguit salutem futuri seculi, hoc est, vitam aternam, à sempiterno gaudio & gloria, quæ per reconciliationem, id est, baptismum mediatoris asseruntur. *Post reconciliationem, scilicet baptismum, quam cum Deo habere promeruerunt per operam videlicet mediatoris debemus perire per animo sempiterna gaudia, & non solum salutem sperare, sed etiam gloriam.* Vbi quamvis de adultis loquatur, satis tamen ex eius verbis apparet quomodo in parvulis, salutem aternam hoc est vitam aternam à gloria & gaudijs æternis, quæ scilicet ex Dei percipiuntur contemplatione, distinguere. Alterum Celestium apertissimè profertur: *Dominus, inquit statuit regnum cælorum non nisi baptizatis posse conferri, quod quia vires naturæ non habent, conferri necesse est per gratiam*

lar.

Lib. de lav. Hæres. 88.

Lib. 5. cont. Iul. c. 11.

Lib. 2. ad Bonif. c. 6.

Lib. 1. de per. merit. c. 10.

Lib. 1. cont. Iul. operis imperf. f. 46. Ibid. f. 269.

Lib. 2. cont. Iul. operis imperf. f. 328.

Largitatem. Quid clarius dici potest? ad regni enim collationem, id est gratiam baptismi putat necessariam quia naturæ vires hoc non habent. Et cur non etiam ad vitam æternam, ex Pelagianorum sententia impertiendam, nempe quia hoc naturæ vires habent. Quod nihil est aliud dicere nisi quod vita illa æterna, sit naturalis. Neque enim putandum est naturæ vires regnum cælorum propter locum superare, vel Christi Sanctorumque consortium. Nam neque illi loco Sanctorum beatitudo astricta est neque propter materialem locum gratia necessaria, neque ita eos credendum est delirasse, ut naturæ viribus Dei ipsius consortium, beatissimum illam visionem & fastigium humanæ felicitatis ascriberent, consortium hominum eas contenderent superare. Nam magnifica illa baptismi elogium quibus eum, ut infra dicemus, extollere nitebantur, tanquam viam ad assequendum regnum cælorum, non externum locum Sanctorumque consortium sed interna baptizatorum dona celebrabant. Unde Augustinus, ut & externi loci & ipsius beatitudinis Pelagianæ internam differentiam à nobilissima illa beatitudine quæ Sanctis in regno cælorum per claram visionem Dei conferenda est indicaret, libratissimis verbis dicit: Non baptizatis

Lib. 1. de anima & de eius orig. c. 3. que cælorum quietis vel sollicitatis cuiuslibet, atque ubilibet quasi medium locum, hoc enim in eis hæresis Pelagiana promittit. Accedit quod regnum cælorum seu regnum Dei ut illud (hinc de baptismo loquens vocat non sit aliud quam ubi in hominibus regnat Deus. Accipite hæc de disputantem contra Pelagianos Augustinum: Vos respondete qui sitis, qui tot imagines Dei sine ullius peccati merito separatis a regno Dei, & factis duas æternas felicitates, unam que sit in regno Dei, alteram que sit extra regnum Dei. Dicite obsecro, in ea felicitate que extra Dei regnum erit ullus regnabit an nūllus? Si nūllus, liberior erit procul dubio sine ullo rege illa felicitas. Si vero ullus in ea regnabit quis erit rex in æquum Dei qui n. erit Deus? Vbi nihil aliud ad regnum Dei requirit nisi ut in aliquibus regnet Deus, in quocumque hoc fiat materiali loco. Nam ita tunc adhuc annectit: quod si Deus ipse ibi regnabit (scilicet in illa vita æterna parvulorum) cuius illa imagines sunt etiam ipsæ imagines in Dei sui regno felices erunt (hic enim non sine legendum, ut ex Scriptura subiecta patet) et ubi erit Evangelica vox: nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto non potest introire in regnum Dei? Ac tandem aliquando, scilicet compulsi absurditate, extra regnum Dei infelices futuros fatemur (id est fateamini) parvulos non renatas. Nonne apertissimè concludit Augustinus si Deus in illa parvulorum felicitate regnet etiam ibi futurum regnum Dei? Deus autem tunc obtinet in Sanctis regnum suum, quando æternæ suæ veritatis & sapientiæ contemplatione animo sibi subiecto ubicumque locorum constitutus fuerit perfectè sine rebellionem dominatur. Docet hoc idem alibi: Pacifici in senectibus sunt qui

Lib. 2. cont. Anl. operum imperf. f. 3. 9

Serm. Domini in monte.

Lib. 1. de serm. Domini in monte c. 2.

omnes animi sui motus componentes & subiectes rationi, id est, menti & spiritui, carnalesque concupiscentias habentes eodem tas fini regnum Dei. Quod regnum quomodo fiat exponens in quo, inquit, ita sunt ordinata omnia ut mens & ratio (cui cætera subiecta dixerat) subiciatur potiori, quod est ipsa veritas, unigenitus Filius Dei. Neque enim imperare inferioribus potest, nisi superiori se ipse subiiciat. Et paulo post: in primo sicut oportebat possumus esse domum Dei et si templum Dei. Templum enim Dei sanctum est quod estis vos. Hoc est etiam regnum Dei quod Filius tradidit rursus Patri &c. Hoc est regnum cælorum. Totamque doctrinam suam in summam colligens. Hæc ergo domus Dei, hoc templum Dei, hoc regnum Dei, regnumque cælorum adhuc adificatur. Et in Enchiridio: Ordo poscebat (inquit Augustinus) ut Trinitati in Symbolo subiungeretur ecclesia, tanquam habitatori domus sua & ideo templum suum, & conditori civitas sua. Et sermone quadragesimo nono de tempore: Domus dicitur habitatoris domus. Et libro secundo de Symbolo: possumus explicare quomodo ipse Filius cum tradiderit regnum Deo & Patri, id est sanctam congregatorem fidelium, claritatem quam habet ipsis fidelibus demonstrare non differat. Sicut ergo ut idem loquitur, civitas in civibus est non in parietibus: Et Roma non perit, si Romani non pereant; Roma enim quid est nisi urbs, excidium illorum voluminibus deputandum est sed in ipsis hominibus sub Deo regnantibus, & in quibus regnat Deus. Ut verò etiam ipsam rationem iormalem regni cælorum non esse aliud quam contemplationem illam æternæ veritatis, seu visionem claram Dei intelligeremus, nondum, inquit, regnat hoc regnum. Proinde sic

Ibid. c. 4.

Lib. 83. 91. 9. 69.

Serm. 69. d. dicitur in

Tract. 115. in Ioan.

Tract. 69. in Ioan.

Enchirid. c. 56.

Cap. 4. Cap. 2.

Tract. de Romanis? 6.

Serm. de scand. apud August.

1478

iam est regnum, ut cum de illo collecta fuerint omnia scandala tunc perveniat ad regnum, ut non solum regni nomen sed etiam regnandi habeat potestatem. Hinc quippe regno ad dexteram stant in sine dicitur: venit benedicti Patris mei percipere regnum. Quibus verbis nihil aliud nisi ipsa aeterna beatitudo traditur, hoc est clara divinitatis contemplatio. Nam clarius hoc in Psalmis explicans; quid sequitur, inquit, quod dixerat, percipite regnum? Tunc ibi in impij in ambulationem aeternam, iusti autem in vitam aeternam. Quod dixerat, regnum, hoc dixit, vitam aeternam, quo non ibi in impij. Videte si quaedam visio est vita aeterna. Haec est autem vita aeterna ut cognoscant te &c. Vide quam aperte visionem ipsam vocat vitam aeternam, vocat ipsum regnum, regnum inquam quia visio aeternae veritatis est ratio qua Sanctorum animis & sibi & corpori suo universaeque creaturae in aeternum imperturabili imperio & potestate regnabit. Cum ergo regnandi ratio sit ipsa Dei clara contemplatio, & vita aeterna, regnum verò non sit aliud quam ipse Sanctorum per eam regnantium coetus, fieri nulla ratione potest ut Pelagiani regnum caelorum regnumque Dei parvulis sine baptismo decedentibus denegaverint, & tamen beatitudinem illam supernaturalem dederint, quae in eadem clara Dei contemplatio consistit. Naturalis est ergo illa beatitudo longaeque inferior clara visionis Dei, quam parvulis sine baptismo abreptis pollicentur. Quod alio clarissimo testimonio videtur Divus Augustinus astruxisse cum dixit: Hoc si viderent Pelagiani, non iam laborarent: ne quando originale peccatum,

Lib. de praenot. 55. c. 13

A quare parvulis extra regnum Dei nescio cuius suae felicitatis locum, maxime quando convincuntur non eos habere posse vitam aeternam, quia non manducaverunt carnem nec biberunt sanguinem Christi: ubi per suam, id est, Pelagianorum propriam felicitatem indicat eam plane distinctam fuisse ab ea quam Catholici credunt & per vitam aeternam in Scripturis significatam volunt. Hoc autem discrimen in eo situm fuisse quod esset clara Dei contemplatione vilior atque dilutior, contra Iulianum satis luculente his verbis profiteretur: Aut & suggerere si videretur, ut cor multa parvulorum &c. rapiat ex hac via dum sunt innocentes & boni, et si non in regno eius certe in loco alioque secunda felicitatis, quem talibus adificavit heresis vestra teneat sempiternum. Hoc est in sempiternum vel potius teneant sempiternam, ut sit sensus, ut ex hac vita rapti teneant alibi vitam sempiternam. Quid est secunda felicitas nisi inferioris notae ac naturalis? Quae quidem aptissime parvulorum statui respondet in quo Pelagiani eos in hanc vitam prodire confingunt. Ille enim ut supra vidimus, ita est naturalis ut ei nihil gratiae vel supernaturalis muneris adjungatur, nec ulla in eis ratio vel operis vel naturae suppetat, cur sublimia illa dona, adoptio filiorum Dei, illuminatio spiritalis, munusque Ierusalem, possessio denique regni Dei, imperf. c. 14. f. 58. & quae non nisi baptismo tribuunt, post hanc vitam non baptizatis parvulis conferrentur. Vt merito contra omnia Pelagianorum principia videri debeat, aliam quam naturalem eis beatitudinem polliceri.

Lib. 1. operis
imp. c. 14. f. 58.

Argumenta, quod per vitam aeternam Pelagiani intelligant beatitudinem clarae visionis Dei.

CAPVT XX.

QVOD quamquam allegatis rationibus clare confici videatur, non desunt tamen argumenta non levia, quibus alicui persuaderi posset beatitudinem illam clarae visionis Dei Pelagianos parvulis non baptizatis vitam aeternam tribuendo post hanc vitam ascribere. Nam Divus Augustinus ubicumque totis ingenij sui nervis nititur ex Scripturis Sacris Pelagianorum sensum evertere, Scripturas illas & ratiocinationes adhibet, quas certo constat nisi de supernaturali vita aeterna Catholicae Ecclesiae nota concludere. Nam in primis illa ex Ioanne Evangelista ratio: Qui de ovibus meis sunt, vocem meam audierunt, & ego novi illos, & ego vitam aeternam do eis. & non peribunt in aeternum. Quoniam ergo de ovibus eius esse non incipiunt parvuli nisi per baptismum, profecto si hoc non accipiunt peribunt. Vitam enim aeternam quam suis dat ovibus non habebunt. Quid probat aliud nisi parvulos illa aeterna vita supernaturali quam Christianis velut ovibus suis Christus imper-

Lib. 1. de pecc. merit. c. 27.

A tit carituros? Et illa ex Apostolo Petro: qui vos de tenebris vocavit in admirabile lumen &c. Et sic & vos simili forma baptismi salvos facit. Ab hac ergo salute & lumine alieni sunt parvuli, nisi per adoptionem populo Dei fuerint sociati. Quid aliud probat nisi parvulos illa salute & lumine supernaturali, quae per adoptionem datur esse carituros. Et illa ex Apostolo Ioanne, & hoc est testimonium quia vitam aeternam dedit nobis Deus, & haec vita in Filio eius est, qui habet Filium habet vitam qui non habet Filium non habet vitam. Non solum igitur regnum caelorum sed nec vitam parvuli habebunt, si Filium non habent quem nisi per baptismum eius habere non possunt: Quid probat aliud nisi vita aeterna supernaturali ad quam obtinendam baptismus necessarius est, esse carituros? Et illa ex eisdem Evangelio qua & Pontifex Innocentius utitur; immo praeter regnum Dei salutem ac vitam possidebit aeternam, quoniam niam qui non manducaverit carnem eius & qui imcredulus fuerit Filio, non habebit vitam, sed ira Dei manet super eum. Quid probat aliud nisi parvulos

lib. 1.

lib. 1.

Lib. 1. de pecc. merit. c. 23. & Innocent. Papa apud Aug. Ep. 93.